

המבקש:

באמצעות ב"כ עו"ד מני סלומון
במינוי מטעם הסניגוריה הציבורית
מהקליניקה לזכויות בהליך הפלילי,
האוניברסיטה העברית, ירושלים
טל: 02-5882554 פקס: 02-5882544

-נגד-

המשיבה:

מדינת ישראל

באמצעות פרקליטות המדינה
משרד המשפטים, ירושלים

בקשת רשות ערעור

מוגשת בזאת בקשת רשות ערעור על פסק-דינו של בית-המשפט המחוזי-מרכז, בע"פ 13-06-22351 מיום 06.10.13 (כבוד השופטים: א' טל, ז' בוסתן, ש' בן שלמה), בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים על הכרעת-דינו וגזר-דינו של בית-משפט השלום בפתח-תקווה בת.פ. 09-08-23831 (כבוד השופטת ע' רון).

בית משפט השלום הרשיע את המבקש בעבירות של העסקת תושב זר שלא כדין לפי סעיף 12א(ב) לחוק הכניסה לישראל תשי"ב-1952; ושיבוש מהלכי משפט לפי סעיף 244 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: החוק).

על פסק הדין הוגש ערעור לבית משפט המחוזי, אשר זיכה את המבקש מעבירה של העסקת תושב זר שלא כדין, והשאיר על כנה את ההרשעה בעבירה של שיבוש מהלכי משפט.

כתב האישום רצ"ב, מסומן 'א'

הכרעת הדין מיום 5.12.12 רצ"ב, מסומנת 'ב'

גזר דין מיום 5.5.13 רצ"ב, מסומן 'ג'

פסק הדין בערעור מיום 6.10.13 רצ"ב, מסומן 'ד'

מכאן בקשת רשות הערעור, המתייחסת להשלכות המשפטיות הנובעות מהחלטתו של בית המשפט קמא להותיר על כנה את הרשעת המבקש בעבירה של שיבוש מהלכי משפט.

פתח דבר:

בפתח הדברים יאמר כי, הסוגיה המשפטית אשר לפנינו מעוררת שאלות משפטיות עקרוניות המצדיקות מתן רשות ערעור בפני ערכאה שלישית בהתאם לכללים שנקבעו בבר"ע 103/82 **חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור** (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לו(3) 123, 128. המקרה שלפנינו עונה על דרישות **הלכת חניון חיפה** מכיוון שהוא מעלה שאלות משפטיות עקרוניות בעלות השלכה רחבה הנוגעות לפרשנות משולש נורמות משפטיות, היחס ביניהן, ותחולתה של הגנה מהותית במקרה של חפיפה, והכל כפי שיפורט להלן.

טיעוני המבקש בקליפת אגוז:

תמצית העובדות-

שני שוהים בלתי חוקיים נתפסו עובדים בבניית שלד ביתו של המבקש בעת שנכח באתר. לאחר שנחקר בחשד להעסקתם, התקשר המבקש לקבלן העוסק בבניית השלד וביקש ממנו להגיע לתחנת המשטרה ולהתוודות כי הפועלים מועסקים על ידו. הקבלן, הכחיש כל קשר לעניין, וכך מצא עצמו המבקש עומד לדין בגין העסקת השוהים הבלתי חוקיים, ושיבוש הליכי משפט באמצעות פנייתו לקבלן.

תמצית הטיעונים-

הנימוק אותו מצא בית המשפט לקביעתו, מקפל בתוכו חמש סוגיות משפטיות עקרוניות הנוגעות ליחס המשפטי שבין הנורמה הרגילה הקבועה בסעיף 244 לחוק, לבין הנורמה המיוחדת הקבועה בסעיף 245 לחוק יחד עם ההגנה שלצידה בסעיף 248 לחוק, ואלו הן:

הסוגיה הראשונה המתעוררת, נוגעת לשאלה כיצד יכולה לעמוד קביעה משפטית, לפיה אדם המבצע פעולה של פנייה לעד במטרה לחשוף את האמת ולסייע להליך המשפטי, יכול להיות מורשע בעבירת שיבוש מהלכי משפט הדורשת כוונה להכשיל את ההליך המשפטי.

הסוגיה השנייה שבפנינו, נובעת מן ההלכה שנקבעה בבג"ץ מור (כפי שיפורט בהמשך), לפיה מקום בו נורמה רגילה ונורמה מיוחדת פורשות תחולתן על אותו המעשה, אזי חובה להחיל את הנורמה המיוחדת, ומכאן יטען המבקש בחינת קל וחומר, לא ניתן להחיל נורמה רגילה במטרה להימנע מתחולת ההגנה המהותית שלצד הנורמה המיוחדת.

הסוגיה השלישית המתעוררת, נוגעת ביחס בין משולש הנורמות הקבועות בסעיפים 244, 245, 248, ולפיה, פרשנות תכליתית של הסעיפים מובילה למסקנה כי חובה להחיל את ההגנה הקבועה בסעיף 248 על מעשה של הנעת עד לאמירת אמת, בלא תלות בסעיף העבירה המיוחדת לנאשם.

הסוגיה הרביעית הבאה לפתחנו, מתייחסת לתחולת הגנה החלה על מעשה פרטני, אזי יטען המבקש כי המעשה הפרטני לעולם מוגן בטבעת ההגנה והוא פטור מאחריות פלילית ללא תלות בסעיף אותו מייחסים לאותה התנהגות פרטנית.

הסוגיה החמישית המתעוררת, נוגעת לשאלת הפרשנות התכליתית של נורמה מיוחדת יחד עם ההגנה שלצידה, אשר קריאתן כמקשה אחת מהווה אלטרנטיבה פרשנית מקילה ביחס להחלת הנורמה הרגילה, אז יטען המבקש, יש לעשות שימוש בסעיף 244 כא לחוק העונשין ולהחיל ההגנה.

ואלו נימוקי הבקשה:

1. המבקש יטען כי, פניה לעד במטרה להניעו לומר אמת, לעולם אינה יכולה לקיים את יסודות העבירה של שיבוש מהלכי משפט לפי סעיף 244 לחוק, בפן העובדתי והנפשי כאחד.

1.1. לב ליבה של בקשה זו, נעוץ בקביעתו של בית המשפט קמא, לפיה פניית המבקש לקבלן אשר עסק בבניית ביתו בבקשה להגיע לתחנת המשטרה ולהודות על האמת כי הוא זה שהעסיק הפועלים שנתפסו באתר ללא היתר, מהווה עבירה של שיבוש מהלכי משפט.

1.2. בית משפט השלום הרשיע את המבקש בהעסקת הפועלים ללא היתר, ומכאן הגיע למסקנה לפיה הפניה לאותו קבלן נועדה להביאו למסור הודעת שקר ולשבש את ההליך.

1.3. לעומת זאת, בית המשפט המחוזי התערב בהכרעת הדין, בשתי קביעות מרכזיות: ראשית, בית המשפט קיבל את עדותו של השכן, אשר העיד כי הקבלן ופועליו אמנם עבדו בביתו ובבית המבקש במקביל (בית דו משפחתי) וביום האירוע אמר לו הקבלן כי לא יוכל להגיע היות ותפסו פועלים לא חוקיים שלו באתר. שנית, בית המשפט קבע כי גרסת הקבלן אינה מהימנה לאור סתירות שנתגלו בה, חלקן בניגוד למסמכים כתובים.

1.4. קביעות אלו אשר הובילו לזיכוי של המבקש, משמעותן היחידה גם אם לא נאמרה במפורש, היא שהקבלן הוא המעסיק האמיתי, וכפועל יוצא ברור כי פניית המבקש אל הקבלן נועדה לחשוף את האמת, כפי שאמנם הניח בית המשפט המחוזי.

1.5. למרות זאת, לא ראה בית המשפט בניסיונו של המבקש לחשוף את האמת, כנסיבה שיש בה להוביל לזיכוי מעבירת שיבוש מהלכי משפט לפי סעיף 244 לחוק, וזאת בנימוק הטכני לפיו ההגנה על הנעת עד לאמירת אמת הקבועה בסעיף 248 לחוק, מתייחסת לעבירת הדחת עד שבסעיף 245 לחוק ולא חלה על עבירת השיבוש שבסעיף 244 לחוק.

1.6. בנקודה זו טוב להם שיובאו דברי בית המשפט קמא כלשונם:

"המערער הועמד לדין בעבירה של שיבוש מהלכי משפט על פי סעיף 244 לחוק העונשין ולא בעבירה של הדחה בחקירה או הדחה בעדות על פי סעיפים 245-246 לחוק העונשין, שהן עבירות מסוג פשע, ומשכך לא חלה עליו ההגנה של עשיית המעשה למען גילוי האמת או מניעת שקר הקבועה בסעיף 248 לחוק העונשין, וחלה על מי שעובר עבירות לפי סעיפים 245-246."

1.5. לאור האמור, המבקש יטען כי קביעה זו של בית המשפט, אשר משמעותה שפניה למבצע העבירה האמיתי בבקשה להתוודות על פשעו, משבשת את הליכי המשפט, אינה יכולה לעמוד.

1.6 קביעה זו דרושה תיקון, בהיותה הלכה מנחה החוטאת לתכליתה הבסיסית של עבירת השיבוש במובן המשפטי והנורמטיבי, באשר המעשים נועדו לסייע להליך המשפטי ולא לשבשו, כך שאין בהם כדי לקיים את יסודות העבירה בפן העובדתי והנפשי כאחד.

1.7 אף היאחזותו של בית המשפט בסעיף העבירה כסיבה לדחות הגנה מהותית אינה יכולה לעמוד, היות ועמדה בפניו האפשרות להמיר את סעיף האישום ולהחיל את ההגנה המהותית שבצידו בהתאם לסעיף 216 לחסד"פ.

1.8 תכליתו של ס' 244 לחוק העוסק בעבירת שיבוש מהלכי משפט, היא שמירה על טוהר ההליך המשפטי על מנת להביא לידי גילוי האמת, ובמילותיו של בית משפט נכבד זה ברע"פ 7153/99 אלגד נ' מדינת ישראל:

"הערך החברתי המוגן.. הגנה על התהליך של חקירת עבירות וחשיפת האמת בכל שלבי ההליך הפלילי – היחס הנפשי של "כוונה מיוחדת" מתייחס לרצון להכשיל חקירה ולפגוע בתהליך עשיית הצדק וחשיפת האמת במובן הרחב".

(פסקה 4 לפסק דינה של השופטת בייניש, כתוארה אז).

1.9 לא יכולה להיות מחלוקת כי, תכלית החוק והכוונה הפלילית הנדרשת לתחולתו, אינה מתיישבת עם הרשעת אדם אשר עשה מעשה שמטרתו לסייע להליך השיפוטי להגשים את תכליתו ולחשוף את האמת.

1.10 אם לא די בכך, המחוקק מצא להגן בסעיף 248 לחוק באופן מיוחד על פעולה של הנעת עד לומר אמת, במטרה ברורה לעודד פעולה זו שיש בה כדי לקדם את הערך של גילוי האמת ועשיית הצדק, בעוד הרשעה כגון זו שלפנינו חוטאת אף לתכלית זו.

1.11 לא מן הנמנע, כי המחוקק אף ראה לנגד עיניו מצבים זהים לזה שלפנינו, בו אדם מואשם בעבירה שלא ביצע, ובאופן טבעי ואנושי ביותר פונה אל האשם האמיתי בדרישה כי ימנע את העוול ועיוות הדין של הרשעת חף מפשע בכך שיתוודה על פשעו.

1.12 לאור כל האמור, מתבקש בית המשפט הנכבד לקבוע, כי **אדם המניע אחר לאמירת אמת**, לא ניתן להרשיעו בשיבוש הליכי משפט הן מכיוון שהדבר סותר את תכלית החוק, והן מכיוון שנשמט הבסיס ליסוד הכוונה הנדרש בעבירה זו, וממילא מחויב בית המשפט למצער להמיר את סעיף האישום לעבירת הדחה בחקירה ולבחון את תחולת ההגנה באופן מהותי.

2. **המבקש יוסיף ויטען כי, לאור ההלכה הפסוקה לפיה נורמה מיוחדת גוברת על נורמה רגילה, קל וחומר שלא רשאית התביעה לפנות לנורמה הרגילה בכדי להימנע מהחלת הגנה הקבועה לנורמה המיוחדת, והערכאה הדיונית כמו ערכאת הערעור אינן רשאיות לכבול עצמם לשיקול דעתה של התביעה.**

2.1 בית משפט נכבד זה קבע בעבר, כי עבירת השיבוש לפי סעיף 244 לחוק היא עבירת סל, בעוד עבירת ההדחה שבסעיף 245 היא עבירה ספציפית (רע"פ 7153/99, אלגד נ' מדינת ישראל, פ"ד נה(5) 729; רע"פ 8975/00

[שי שמלה עו"ד נ' מדינת ישראל](#)).

2.2 לשון אחרת, עבירת השיבוש הקבועה בסעיף 244 לחוק היא נורמה רגילה ביחס לעבירת ההדחה שבסעיף 245 לחוק שהיא נורמה מיוחדת, במסגרתה מצא המחוקק להחריג אקט פרטני ממכלול פעולות השיבוש האפשריות, במטרה לייחד לו ענישה והגנות המותאמות לתכליתו.

2.3 בית משפט זה אף קבע כי, במקרים בהם ייחד המחוקק נורמה מיוחדת לצד הנורמה הרגילה, יש להחיל את הנורמה המיוחדת (בג"ץ 4445/02 ורדה מור נ' ראש-עיריית הרצליה, הגב' יעל גרמן, פ"ד נו (6) 900; רע"פ 8975/00 שי שמלה עוי"ד נ' מדינת ישראל. בעניין זה ראה גם: ש. ז. פלר, יסודות בדיני עונשין, כרך א, בעמ' 167; א. ברק, פרשנות במשפט, בעמ' 569 ואילך).

2.4 עוד נקבע בבג"צ מור הנ"ל כי, התביעה אינה רשאית לבחור על פי שיקול דעתה איזו מן הנורמות להחיל:

"בסיכום, נורמה מיוחדת עדיפה על נורמה רגילה; בין שתי נורמות אפשריות יש לבחור בנורמה המקלה; הנשות אינה רשאית לקבוע לפי שיקול-דעתה איזו נורמה יש להחיל."

2.5 מכאן, כאשר קיימת נורמה מיוחדת חובה להחילה, וכשבצידה הגנה לנאשם הרי שלא ניתן בשום אופן לנתקה. לכן, בבחינת קל וחומר שהתביעה אינה רשאית לבחור בנורמה הרגילה אך ורק בכדי להימנע מהחלת ההגנה.

2.6 במקרה הנדון, התביעה בחרה בניגוד להלכה הפסוקה להאשים את המבקש בנורמה הרגילה של שיבוש מהלכי משפט לפי ס' 244 לחוק ולא בנורמה המיוחדת שבסעיף 245 לחוק למרות שעובדות האישום מתאימות לסעיף זה (ולהגנה שבצידו) באופן מדויק.

2.7 בית משפט השלום, תחת תיקון שגיאתה של התביעה פסע באותה הדרך ובחר להרשיע את המבקש בעבירה לפי סעיף 244 לחוק, תוך התעלמות מן ההלכה הפסוקה המחייבת אותו להרשיע דווקא בעבירת ההדחה הקבועה בסעיף 245 לחוק.

2.8 ואם לא די בכך, הרי שבית המשפט המחוזי אף הגדיל עשות כאשר חרף העובדה שקיבל את גרסת המבקש, ולמרות שהיה מחויב ממילא לשנות את סעיף ההרשעה ולבחון את תחולת ההגנה שבסעיף 248 לחוק באופן מהותי, בחר להישען על אותה שרשרת שגיאות על מנת להימנע לחלוטין מלדון בשאלת תחולת ההגנה על מעשיו של הנאשם.

2.9 בכך נתן בית המשפט המחוזי גושפנקא פסולה ליכולתה של התביעה לבחור בסעיף חוק על מנת "לעקוף" את ההגנה שבנורמה המיוחדת.

2.10 ויובהר כי, במהלך הדיון בעל פה בערעור, הביע בית המשפט המחוזי את דעתו בגלוי באולם פתוח, באומרו כי אינו רואה פסול בכך שהתביעה בחרה להאשים את המבקש דווקא בעבירת השיבוש במטרה שההגנה לא תחול בעניינו. אמנם, הדברים לא קיבלו ביטוי מפורש בפרוטוקול הדיון, ואולם ניתן להבינם מהציטוט שהובא לעיל ונוכח קביעותיו העובדתיות של בית המשפט המחוזי.

2.11 פנייה לנורמה רגילה היא שגיאה משפטית וכאשר הדבר נעשה על מנת למנוע מהנאשם הגנה המגיעה לו על פי חוק, הדבר מהווה פגיעה קשה בעיקרון החוקיות, בזכויותיו ובכבודו של הנאשם. וכפי שנקבע בבג"צ מור:

"זאת ועוד, הסמכת התביעה הכללית לבחור בין חוק מקל לבין חוק מחמיר כראות עיניה היא בגדר...פגיעה בכלל הגדול של דיני עונשין; *nulla poena sine lege*; כי ריבוי חוקים עונשיים עם זכות ברירה לתביעה הכללית כמוהו כאפס חוק מסויים ומוגדר" (דברי הנשיא דאז זמורה בע"פ 117/50 חדד נ' היועץ המשפטי [12], בעמ' 1426; ראו גם בג"ץ 256/88 מדאינווסט מרכז רפואי הרצליה בע"מ נ' מנכ"ל משרד הבריאות. (שם, בעמ' 40)

2.12 לאור כל האמור, עותר המבקש לבית המשפט הנכבד, לקבוע כי החובה להחיל נורמה מיוחדת על פני נורמה רגילה חלה הן על התביעה והן על בית המשפט, ומקום בו קיימת הגנה לצידה של נורמה מיוחדת, לא ניתן לפנות לנורמה הרגילה על מנת להימנע מהחלת הגנה הקבועה בחוק.

3 לחילופין יטען המבקש כי, במידה ובחר בית המשפט מסיבות כלשהן להחיל על מקרה הנופל בגדרי נורמה מיוחדת שהגנה בצידה, דווקא את הנורמה הרגילה - הרי שיש להחיל על המקרה את ההגנה, היות ומסקנה זו מתבקשת מן הפרשנות התכליתית של החוק והיחס בין שלושת הסעיפים 244, 245, 248 לחוק.

3.1 החלת ההגנה על עובדות המקרה שבנדון מתחייבת גם מפירוש תכליתי של היחס בין משולש הנורמות שבסעיפים 244, 245 ו-248 לחוק.

3.2 התכלית בהחרגת העבירה של הדחת עד שבסעיף 245(א) לחוק, מעבירת השיבוש שבסעיף 244 לחוק, נבעה ממטרה כפולה של המחוקק: הראשונה, להוקיע השפעה על עדים על ידי החמרת העונש בגין הדחת עד לדבר שקר ל-5 שנות מאסר. השנייה, לקדם את הערך של אמירת האמת והסיוע להליך השיפוטי באמצעות הענקת הגנה מיוחדת לפעולה הרצויה של עידוד לאמירת אמת.

3.3 בהיותה של עבירת השיבוש הקבועה בסעיף 244 לחוק עבירת סל, אשר היקפה רחב ותכליתה שונה, לא יכול היה המחוקק להעניק לה הגנה זהה וגורפת.

3.4 הגנה גורפת על כל פעולה שתכליתה גילוי האמת במסגרת הנורמה הרגילה של עבירת השיבוש, עלולה להוביל להכשרת פעולות לא רצויות, כגון העלמת ראיה מזירת עבירה מתוך מטרה לסייע לכוון את החקירה לאשם האמיתי, כאשר אין חולק שהנזק הפוטנציאלי מפעולה שכזו הוא חסר פרופורציה ביחס לצורך בעידוד חשיפת האמת.

3.5 לשון אחרת, תכליתו של סעיף 244 לחוק, היא בעיקרה להרתיע מפני העלמת או מניעת ראיות, עדים או מידע מלהיכנס ולשמש בהליך המשפטי, בניגוד לתכלית של סעיף 248 שמטרתו ייחודית בבואו לעודד סיוע אקטיבי להליך השיפוטי באמצעות חשיפת האמת על ידי עידוד עדים לומר אמת, פעולה שאין בה פוטנציאל נזק כלשהו.

3.6 תכלית כפולה זו שבגינה הופרדה הנורמה המיוחדת מן הנורמה הרגילה לחומרא ולקולא, נעשתה בכוונת מכוון כאמור, ואין לראות בה החרגה אקראית של פעולה כלשהי מבין פעולות השיבוש, במטרה להרחיב את אפשרויות הבחירה של התביעה או בית המשפט.

3.7 מסיבה זו, המבקש יטען כי עקיפת ההגנה שנקבעה לנורמה המיוחדת על ידי פניה לנורמה הרגילה, מהווה פגיעה ברורה בתכלית החוק.

4 המבקש יוסיף ויטען כי, מקום בו מעניק החוק הגנה להתנהגות פרטנית, יש לראות בכך קביעה נורמטיבית לפיה המעשה זוכה להגנה מהותית או למצער לפטור מאחריות פלילית, ומשכך יש להחיל ההגנה על המעשה עצמו ללא תלות בסעיף החוק אשר נכלל על ידי התביעה בכתב האישום.

4.1 כאשר המחוקק מעניק הגנה להתנהגות פרטנית, הרי שבכך הוא קובע כי לא ניתן להרשיע בגינה ללא כל תלות בסעיף העבירה הנבחר לאישום, שאחרת יהיה בכך משום יצירת עבירה חדשה אשר אינה כתובה בחוק.

4.2 לא יכולה להיות מחלוקת כי הרשעה שכזו מהווה פגיעה קשה בעיקרון החוקיות, בזכויותיו ובכבודו של הנאשם וחוטאת לשיטתנו המשפטית.

4.3 לאור כל האמור, עותר המבקש לבית המשפט הנכבד לקבוע כי הגנה על התנהגות פרטנית משמעותה שהמעשה שבגדרה אינו מהווה עבירה כלל, ומשכך תחולתה של ההגנה לעולם תלויה מעשה ואינה תלויה בסעיף העבירה המיוחס לנאשם. באופן פרטני יטען המבקש כי שומה היה על בית המשפט קמא להחיל את ההגנה הקבועה בסעיף 248 לחוק למרות שבגוף הסעיף אין הפניה לסעיף 244 לחוק.

5 לחילופי חילופין המבקש יטען כי גם לאור סעיף 34 כא לחוק, הפרשנות התכליתית של הנורמה המיוחדת מחייבת קריאתה כמקשה אחת עם ההגנה שלצידה, באופן שהופך אותה לאלטרנטיבה הפרשנית המחויבת בהיותה מקלה לעומת החלת הנורמה הרגילה ללא ההגנה.

5.1 קריאת משולש הנורמות כאמור תוך התייחסות לתכליתן יכולה להוביל למסקנה אחת בלבד ולפיה לא רק שאין אפשרות פרשנית-תכליתית אחרת מהחלת הנורמה המיוחדת וההגנה שלצידה, אלא שזו אף הפרשנות המקלה עם הנאשם. לכן, לאור סעיף 34 כא לחוק שומה היה על בית המשפט קמא להעדיף פרשנות זו.

5.2 כך על פי בג"צ מור שאוזכר לעיל, במצב דברים דומה יש להחיל את סעיף 34כא לחוק העונשין ולבחור בפרשנות המקלה עם הנאשם:

"כלל נוסף שיש לו תחולה בענייננו הוא זה האמור בסעיף 34כא לחוק העונשין: "ניתן דין לפירושים סבירים אחדים לפי תכליתו, יוכרע הענין לפי הפירוש המקל ביותר עם מי שאמור לשאת באחריות פלילית לפי אותו דין". כלל זה יש להחילו גם על שתי נורמות שנקבעו בדברי חקיקה שונים,

כאשר הן בבחינת "אותו הדין" (ראו: ע"פ 4463/93 בירב נ' מדינת ישראל [9]; ע"פ 6696/96 כהנא נ' מדינת ישראל [10]).

5.3 לאור האמור יטען המבקש כי, קריאתה של נורמה מיוחדת עם ההגנה שלצידה כמקשה אחת, מהווה את הפרשנות התכליתית המקלה לעומת תחולת הדין הרגיל, ומשכך בהתאם לסעיף 34כא, יש להחיל ההגנה גם במקרה דנן.

סוף דבר

נוכח האמור לעיל מתבקש בית המשפט הנכבד ליתן למבקש רשות ערעור, לקבל את הערעור לגופו ולזכותו מעבירת שיבוש הליכי משפט, מהטעם שהנעת אחר לומר אמת אינה מהווה עבירה של שיבוש מהלכי משפט ולחילופין- מצדיקה החלטה של ההגנה הקבועה בסעיף 248 לחוק.

מני סלומון, עו"ד

ב"כ המבקש

הבקשה נכתבה בסיוע הסטודנטים למשפטים עדיאל זימרון ואביה כהן, מהקליניקה לזכויות בהליך הפלילי שבאוניברסיטה העברית בירושלים, בשנת הלימודים 2013-14.